

РЕШЕНИЕ

№ 4354

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав,** в публично заседание на 14.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **1634** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на Д. Т. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, чрез адвокат М. С. с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 8, срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), като се претендира присъждане на обезщетение общо в размер на 5000 лева. По – конкретно се претендира сумата от 1500 лева – обезщетение за нанесените му неимуществени вреди за периода от 02.09.2020 г. – 05.07.2021 г. (10 месеца), в следствие на неправомерното му задържане въз основа на отменената Заповед № 229зз – 1621 / 02.09.2020 г., издадена от служители на СДВР, ведно със законната лихва върху присъдената сума от датата на задържането му, до окончателното изплащане на сумата.

Претендира се и сумата от 3500 лева – обезщетение за нанесените му неимуществени вреди – болка, страдание и унижение, уронване на честта и достойнството му, настъпили от незаконосъобразни действия на служители на СДВР на дата 02.09.2020 г. (нанесен побой и телесни повреди), ведно с мораторната лихва от датата на увреждането 02.09.2020 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху присъдената сума от датата на исковата молба, до окончателното заплащане на сумата.

В исковата молба са изложени твърдения за претърпени от ищеца неимуществени вреди в периода 02.09.2020 г. – 05.07.2021 г. (датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за задържане), в резултат на преживени отрицателни емоции и стрес, болка, страдание и унижение, уронване на честта и достойнството му настъпили от незаконосъобразни действия на служители на СДВР. Сочи се, че служителите на СДВР го съборили на земята и започнали да го налагат с удари и ритници, като в последствие го отвели в арестното помещение на 05 РПУ на СДВР, където го съблекли гол като животно, въпреки че вече е бил проверен за незаконни неща и това не е било необходимо. Ищецът твърди, че негативните изживявания и притеснението се характеризират с изключително висока степен на интензивност, която обосновава извода за настъпилите драстични промени в съзнанието и бита му - заболявания като пристъпи на паника и продължилото с месеци безсъние и високо кръвно са само част от негативните емоции и страдания, които преживял след задържането и боя от служителите от СДВР. Излага, че престижът в професионалните му среди е бил съществено накърнен, тъй като бил изкаран престъпник в национален ефир. С оглед на незаконосъобразните действия на служителите на СДВР нанесли му побой, ограничаването на правото му на придвижване и престоят в полицейското управление довели до негативни последици върху емоционалното, психическо и физическо състояние на задържаното лице. Претендира на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да му бъде присъдено обезщетение в общ размер на 5000 лева.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и с процесуалния си представител адв. М. С., поддържат иска по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото. Представя списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. И., както и с подаден писмен отговор оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Счита, че е налице съпричиняване в хипотезата на чл. 5 от ЗОДОВ, доколкото ищецът е бил задържан за хулигански действия, изразяващи се в хвърляне на паве срещу полицейски служител, за което същият е бил привлечен като обвиняем. Ответникът излага, че доколкото виновното поведение на ищеца е довело до неговото задържане, то твърдените вреди са от неговото поведение, а не от отменената заповед за задържане. Моли съда за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на предявения иск.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 229зз – 1621 / 02.09.2020 г., на полицейски орган при 05 РУ – СДВР Д. Т. П. е задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок от 24 часа в структурно звено на МВР – помещение за временно задържане на 05 РУ – СДВР. В акта като мотиви за задържането е изложено, че са налице данни за извършено престъпление във връзка с чл. 325 от НК. Д. Т. П. е задържан на 02.09.2020 г. в 23:45 часа и е освободен на 03.09.2020 г. в 14:00 часа.

С Решение от 10.03.2021 г. постановено по НАХД № 12144/2020 г. по описа на СРС, НО, 96 – ти състав, е отменена като незаконосъобразна заповед № 229зз – 1621 / 02.09.2020 г. на полицейски орган при 05 РУ-СДВР. С Решение № 4441 от 05.07.2021 г. постановено по адм. д. № 4898/2021 г. по описа на АССГ, Х.-ти касационен състав,

първоинстанционното съдебно решение е потвърдено и влязло в законна сила на 05.07.2021 г.

Съдебните състави са приели, че оспореният административен акт трябва да се отмени, доколкото в същия не са изложени мотиви и съображения на какво фактическо основание се задържа жалбоподателят Д. П..

Въз основа отменената заповед за задържане ищецът твърди, че е претърпял претендираните в настоящото производство неимуществени вреди в размер на 1500 лв.

Предявени са два отделни иска. Първият иск е за сумата от 1 500 лева – обезщетение за неимуществени вреди в следствие на неправомерно задържане. Вторият иск е за сумата от 3 500 лева – обезщетение за неимуществени вреди – болка, страдание и унижение, уронване на честта и достойнството му в резултат от незаконосъобразни действия на служители на СДВР (нанесен побой и телесни повреди).

За установяване на сочените неимуществени вреди, в хода на съдебното производство като свидетели по делото са разпитани лицата С. А. Н. - П. и Д. С. Х.. Изслушано е и заключение на съдебномедицинска експертиза, изготвена от вещото лице д – р Л. К..

Видно от показанията на изслушаните свидетели, Д. Т. П. изпитвал страх, че може да му се случи отново такова нещо и има някакво недоверие към полицията като цяло. Свидетелката Н.-П. заявява, че случилото се причинило изключителна травма, както на съпруга ѝ, така и на семейството ѝ. На 02.09.2020 г. съпругът на свидетелката отишъл на протест, за да защити гражданското си право. Късно вечерта ѝ се обадил от непознат номер, за да каже, че са го били. Когато го видяла в районното управление изобщо не го познала. Бил е с разкъсана фланелка, бит, пребит, посинен, окървавен. Когато го видяла, директно започнали да ѝ текат сълзи. Психическото му състояние е било такова, че е бил много разочарован от поведението на хора, които трябва да спазват закона. Заявява, че по – късно са намерили клипче по Б.. На клипчето се вижда това как четирима души са налегнали един човек, паднал на земята и го удрял. Този паднал човек тя го разпознава като нейния съпруг. Той, според св. С. П., не е удрял полицаите. На клипа се вижда, че той е паднал на земята по корем. Не се вижда да проявява агресия.

Свидетелят Д. С. Х. посочва, че няколко дни след побоя са се видели и ищецът му разказал за случая. Непосредствено след това събитие у него имало страх. През въпросната вечер е бил заедно с ищеца. П. изглеждал съвсем нормално, здрав, в обичайното си настроение. На по – късен етап св. Х. разбрал какво точно се е случило, като разговарял с Д. П. по телефона. Ищецът му обяснил, че кордонът е тръгнал, съборили го на земята и е бил бит от няколко полицаи. Включително докато е бил по лице на земята и е бил вързан са го били и ритали. Няколко дни след това се видели и още си личала раната на главата му.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като последователни, логични и непротиворечиви. Същите са имали възможността пряко и непосредствено да възприемат и проследят състоянието на задържания след неговото освобождаване, като показанията им не се оборват от останалите доказателствени материали по делото.

Видно от заключението на съдебномедицинската експертиза, което съдът счита за изчерпателно и компетентно дадено, задържането на ищеца на 02.09.2020 г. не е довело до трайни последици върху здравословното състояние на ищеца и последните са отзвучали. Прието е, че откритите рани и охлузвания спират да дават оплаквания

почти веднага след първичната им хирургична обработка и обезболяващо лечение. Посочено е, че между 3 и 5 месеца продължава оздравителният процес по отношения завяхването и изчезването на белезите, като в някои случаи белезите могат да останат година и повече, в зависимост от дълбочината, локализацията и лечението на раните. Вещото лице е посочило, че ищецът е търпял болки и страдания в първите дни от получените травми (болки, дискомфорт, след това сърбеж и неприятно чувство на местата на увредите).

Съдът изцяло кредитира заключенията на вещото лице в относимата им част.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е за сумата в размер на 1500 лева – обезщетение за нанесените неимуществени вреди на ищеца за периода от 02.09.2020 г. до 05.07.2021 г. (10 месеца), в следствие на неправомерното му задържане въз основа на отменена Заповед № 2283з – 1621 / 02.09.2020 г., издадена от служител на СДВР, ведно със законната лихва върху присъдената сума. Искът е предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт срещу надлежен ответник – СДВР.

Разгледана по същество исковата молба е частично основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

Обективният характер на отговорността означава, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейни органи или длъжностни при изпълнение на административната дейност, които вреди са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са причинени виновно от тях.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, трябва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред - относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия / бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатира кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на предявения иск е на ищеца. Липсата на който и да е от тези елементи предполага неоснователност на исковата претенция.

В настоящия казус безспорно е установено наличието на първата от визираните предпоставки - отменен по съдебен ред, с влязло в сила на 05.07.2021 г. Решение № 4441 от 05.07.2021 г. постановено по адм. д. № 4898/2021 г. по описа на АССГ, Х-ти касационен състав, административен акт, издаден от полицейски орган – полицаи в отдел „Специализирани полицейски сили“ при Столична дирекция на вътрешните работи – Заповед за задържане на лице рег. № 229зз – 1621 / 02.09.2020 г., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, ищецът е бил задържан за времето от 23:45 часа на 02.09.2020 г. до 14:00 часа на 03.09.2020 г. в помещение за временно задържане в 05 РУ – СДВР.

Относно втория елемент от отговорността - наличието на вреда: Съдържанието на понятието „вред“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществени права и / или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси от увреденото лице. „Пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях.

Незаконосъобразното ограничаване на правото на придвижване и престоят в полицейското управление обективно водят до негативни последици върху емоционалното, психическо и физическо състояние на задържаното лице. В тази връзка неоснователни са доводите на ответника в писмения отговор за недоказаност на неимуществените вреди. По силата на чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Съгласно забраната по чл. 30, ал. 2 от Конституцията на Република България никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или друго посегателство върху личната му неприкосновеност, освен при условията и по реда, определени със закон.

Съгласно чл. 5, § 1, изречение 1 – во от Конвенцията за защита правата на човека, ратифицирана със Закон на Народното събрание от 31.07.1992 г. (обн. – ДВ, бр. 66 от 1992 г.), в сила за Република България от 7 септември 1992 г. (ЕКПЧ) всеки има право на свобода и сигурност. При съблюдаване на тези фундаментални принципи, лишаване от свобода, което е произволно, не може да е законно (решение на ЕСПЧ от 21.02.1976 г. по делото *Golder v. UK*, жалба № 4451 / 75 - § 34) Във връзка с това с член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ са регламентирани комплекс от права, минимизиращи рисковете от произвол при лишаване от свобода. Т. е правото по чл. 5, § 2 от ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста при задължение на компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Със задържането по отменената Заповед № 229зз – 1621 / 02.09.2020 г. ищецът е бил лишен от свобода по смисъла на чл. 5 ЕКПЧ, което е крайна форма на ограничаване на свободата му на придвижване по член 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. Случаят не може да се извади от обхвата на чл. 5 ЕКПЧ ведно с произтичащите от него

ограничения заради чл. 73, изр. 1 – во ЗМВР, които забраняват при задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 – 4 да се ограничават други права освен правото на свободно придвижване.

В мотивите на решението на АССГ, с което е отменена посочената заповед, е прието, че тя не отговаря на изискванията по чл. 74, ал. 1, т. 2 ЗМВР и чл. 5, § 2 от ЕКПЧ, съставляващи процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 5, § 1, изр. 1 – во ЕКПЧ срещу произволното негово ограничаване. Органът не е посочил фактическите основания за задържането. Към момента на задържането не е имало данни за извършване на престъплението точно от ищеца. С оглед отменителните мотиви на влязлото в сила решение на АССГ, задържането на ищеца не съответства на стандартите за законност и произволност като основополагащи принципи за ограниченията на правото на свобода и сигурност поради липсата на посочени в Заповедта фактически основания на задържането му по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР (Решение на ЕСПЧ от 28.10.1994 г. по делото *Mugany v. UK*, жалба № 14310 / 98 - § 55). Ищецът е задържан, без да може да добие от съдържанието на заповедта представа в какво конкретно престъпление е заподозрян. Поради нарушаване на изискванията на чл. 74, ал. 1, т. 2 ЗМВР, вр. чл. 30, ал. 2 от Конституцията на Република България, чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 5 АПК и член 5, § 2 от ЕКПЧ, основанията за задържането му не са били съобщени на ищеца незабавно при извършването му, в резултат на което той е лишен от тези процесуални гаранции, които изключват категорично възможността едно лице да бъде лишено от свобода, независимо под каква форма и за какъв срок, на неизвестни за него основания, и по този начин неутрализират риска от произволно ограничаване на правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 – во ЕКПЧ (Решение на ЕСПЧ от 11.07.2000 г. по дело *Dikme v. T.*, жалба № 20869 / 92 - § 56, решение на ЕСПЧ от 07.12.1999 г. по дело *K. v. UK*, жалба № 40451 / 98). Всяко лишаване от свобода е изключително сериозна мярка, поради което е допустимо като крайно средство, ако други, не толкова строги мерки няма да са достатъчни за защита на индивида или на обществения интерес, при съблюдаване на закрилата от произвол. (решение на ЕСПЧ от 29.01.2008 г. по дело *S. v UK*, жалба № 13229 / 03 - § 29, решение на ЕСПЧ от 27.11.1981 г. по дело *Winterwepp v N.*, жалба № 6301 / 73 - § 37, решение на ЕСПЧ от 04.04.2000 по делото *W. Litwa v. P.*, жалба № 26629 / 95 - § 78 и др).

В случая задържането на ищеца по Заповед № 229зз – 1621 / 02.09.2020 г. е произволно и незаконно наредено и изпълнено, в резултат на което е ограничено правото му на свобода и сигурност в разрез с гарантираната му от чл. 30, ал. 1 КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 - во ЕКПЧ императивна защита. Засяга се основно право на български гражданин, което е конституционно гарантирано, в това число чрез неотменимостта му по чл. 57, ал. 1 от КРБ, и от категорията на първостепенните от значение и интензитет на защита права на човека по ЕКПЧ. Понесените от ищеца неблагоприятни последици от това засягане на правото му на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 – во ЕКПЧ съставляват сами по себе си неимуществени вреди, подлежащи на репарирание по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 5, § 5 ЕКПЧ.

Въз основа на свидетелските показания, изслушани в хода на съдебното производство, настоящият съдебен състав приема, че в периода на действие на отменената като незаконнообразна заповед и след това, в следствие на незаконното задържане,

ищецът е преживял негативни емоции – чувство на страх, обида, безпокойство, притеснение, стрес, дискомфорт. Задържането му е породило притеснение, страх. Всичко това налага извода, че по време на задържането и след това Д. Т. П. е претърпял неимуществени вреди. В тази връзка категоричен е изводът, че неправомерното задържане на ищеца е оказало негативно отражение върху психическото му състояние.

Ангажираните доказателства в подкрепа на изложените обстоятелства в исковата молба относно медийното отразяване на инцидента и на последиците от него – задържането на ищеца, последващото му привличане към наказателна отговорност и предаване на съд за извършено престъпление, безспорно сочат негативното им влияние върху авторитета и обществения му имидж. Ищецът е преживял силен стрес, тревога и безпокойство в резултат на публичното му унизяване и злепоставяне пред близки и познати, а чувството на несигурност, огорчение, обида и накарнено достойнство, които е изпитал по време на задържането, са прераснали в усещане за произвол и явна несправедливост, видно от показанията на разпитаните свидетели.

В случая съдът приема за доказани голяма част от релевираните от ищеца проявления на претърпените от него неимуществени вреди, както и причинно-следствената им връзка с осъщественото незаконосъобразно задържане в 05 РУ-СДВР въз основа на издадената от полицейски орган заповед. Психоемоционалното състояние на личността и преживените негативни емоции от даден факт, са абсолютно субективни прояви, които са с различен интензитет при всеки един човек и са обусловени като цяло от характеристиките на личността. Въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства съдът приема за доказани преживените от ищеца негативни емоционални и психически преживявания, както и че същите са в резултат от незаконосъобразно приложената спрямо него принудителна административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в т. ч. от ограниченото свободно придвижване. Самият факт на задържането и фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване, предполага настъпването на емоционален стрес и психически страдания.

По силата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. От приетите по делото доказателства, съдът намира, че е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразната заповед и фактически действия по повод на задържането, от една страна, и настъпилата вреда в резултат на нейното изпълнение, от друга. На ищеца са причинени неимуществени вреди.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че са налице предпоставки за основателност на предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – незаконосъобразен акт по повод на осъществяване на административна дейност, доказано е настъпването на вреди, както и пряката и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вреди. В конкретния случай са настъпили неимуществени вреди – негативни емоционални преживявания, психически и физически дискомфорт.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, като съдът се съобразява и с практиката на ЕСПЧ, по дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени

вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни обезщетения, вариращи от 500 евро до 4000 евро. /S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, Petkov and Profirov v. B. app. 50027/08 and 50781/09/.

Понятието „справедливост“ е морално – етична категория и включва съотношението „деяние – възмездие“. Фактът на осъждането само по себе си има характер на овъзмездяване, а размерът на обезщетението, като паричен еквивалент на причинените неимуществени вреди трябва да бъде определен при съобразяване характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни последици, ценността на засегнатите нематериални блага и интереса и при отчитане на икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така че обезщетението да не бъде средство за неоснователно (неправомерно) обогатяване. Спазването на принципа на справедливостта като законово въведен критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди, изисква размерът на обезщетението за претърпени неимуществени вреди да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, които засягат начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице. В случая съдът отчита начина на извършване на увреждането и характера му – необоснованото и немотивирано лишаване на ищеца от основно човешко право – свобода на придвижване – от 11:45 ч. на 02.09.2020 г. до 14:00 ч. на 03.09.2020 г., както и обстоятелството, че не се събраха данни за дълбоки и трайни увреждания на психиката на ищеца.

С оглед на събраните по делото доказателства, периодът на исковата претенция, характерът и интензитетът на породените негативни преживявания, настоящият състав приема, че искът трябва да бъде уважен при определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 1000 (хиляда) лева за периода от 11:45 ч. на 02.09.2020 г. до 14:00 ч. на 03.09.2020 г., при съобразяване с икономическия растеж и стандарта на живот. Настоящият състав приема, че посоченият размер най – точно и съответно ще овъзмезди претърпените психически увреждания от ищеца и този размер именно съответства на конкретната преценка, направена от състава на база установените по делото факти и съобразно обществения критерий за справедливост. Изводът, който се налага е, че предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди на ищеца, е частично основателен. Той ще трябва да бъде уважен за сумата от 1000 (хиляда) лева, а за разликата над тази сума, до пълния претендиран размер от 1500 лева, трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Частичната основателност главния иск обуславя и основателност на акцесорния иск относно законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за задържане, а именно – 05.07.2021 г. – аргумент от т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по т. д. № 3 / 2004 г., ОГК на ВКС, до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на исковата претенция за сумата от 3 500 лева

Ищецът претендира и обезщетение в размер на 3 500 лева – неимуществени вреди – болка, страдание и унижение, уронване на честта и достойнството му, настъпили от незаконосъобразни действия на служители на СДВР на дата 02.09.2020 г. (нанесен побой и телесни телесни повреди), ведно с мораторната лихва от датата на увреждането 02.09.2020 г. до датата на подаване на исковата молба, както и законната

лихва върху присъдената сума от датата на исковата молба, до окончателното заплащане на сумата.

Съдът намира, че в тази част исковата молба не му е подсъдна и АССГ не е компетентен да се произнесе, по следните съображения:

ЗОДОВ е специален закон по отношение на деликтната отговорност по чл. 45 - 54 от ЗЗД и се ангажира при наличието на две хипотези : 1. вреди от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност (чл. 1, ал. 1 от закона).

Настоящият съдебен състав счита, че не е родово компетентен да се произнесе по предявения иск. Това е така, тъй като административните съдилища са компетентни да разглеждат искове за обезщетение на вреди по реда на чл. 1 ЗОДОВ, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. От изложеното в исковата молба, не могат да се направят такива изводи, напротив, явно се претендира обезщетение за вреди от деликт. Компетентни да разглеждат тези искове са общите съдилища по реда на ГПК в зависимост от цената на иска. В случая цената на иска е 3500 лева, при което и предвид разпоредбата на чл. 103 от ГПК компетентният съд е СРС.

Претенцията на ищеца в тази част не произтича от издаването спрямо него на акт с белезите на индивидуален административен такъв по смисъла на чл. 21 АПК. Съдът приема, че в случая са налице твърдения за нанесени множество „телесни повреди“ (на с. 3 от исковата молба той посочва: „буквално бях бит“). Изложените факти кореспондират на разпоредбите на чл. 45 и сл. от ЗЗД „Непозволено увреждане“.

По разноските

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от Закона за адвокатурата, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от 14.02.2024 г. в който изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие на ищеца, адвокатът извършва безплатно, на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноси, съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване, в случая това е направено, като същото следва да бъде съобразено от съда с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за адвокатските възнаграждения. При прилагане на разпоредбите на тази Наредба се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

На ответника трябва да бъде присъдено възнаграждение за осъществената

юрисконсултска защита на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ и чл. 144 АПК, в съответствие с изхода на спора. Според настоящия съдебен състав, юрисконсултското възнаграждение трябва да бъде определено в размер на 150 лева на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ при съобразяване с фактичестката и правна сложност на делото, а изчислено по съразмерност възлиза на 50 лева и именно тази сума трябва да бъде присъдена на ответника.

На ищеца трябва да бъдат възстановени разноските по внесената държавна такса в размер на 10 лева за завеждане на делото. Разноските трябва да бъдат възстановени от ответника.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ настоящия съдебен състав на Административен съд – АССГ, 45 –състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, да заплати на Д. Т. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 (хиляда) лева, причинени му от незаконосъобразна Заповед за задържане на лице, рег. № 229зз - 1621 от 02.09.2020 г. издадена от полицейски орган в Отдел „Специализирани полицейски сили, при СДВР - МВР, заедно със законните лихви, считано от 05.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният от Д. Т. П., срещу Столична дирекция на вътрешните работи - МВР иск за неимуществени вреди, за размера над 1000 лева, до пълния претендиран размер от 1500 лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица] да заплати на адвокат адв. М. В. С., ЕГН [ЕГН], от АК - Я. сумата от 400 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и съдействие на ищеца по делото на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на ищеца Д. Т. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, сумата от 10 лева (държавна такса).

ОСЪЖДА Д. Т. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по исковата молба на Д. Т. П., ЕГН [ЕГН], **В ЧАСТТА** за обезщетение за неимуществени вреди (в резултат от нанесен побой и телесни повреди) за сумата от 3 500 лева, ведно с мораторна лихва.

ИЗПРАЩА препис от исковата молба, в едно с доказателствата към нея по подсъдност на СРС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.